

POTEPUH

STANKO VUK

Velik in strašen je ta svet.
(Teshoo Lama.)

Nikoli ne bom srečal
lame s srebrnimi
lasmi, kakor brezovo lubje
pomladi.

Kako so daleč
drobni zeleni grmi
vonjajočih nasadov
iz severne strani.

Tipam za bogovi
v somrak. O — da bi šla od mene
ta otožnost,
ki ni od ljudi,
ta strašna samota
zemlje.

Ležim tiho ob ognju
in čakam jutra.

Kako je srebrn sneg
na gorah.
Kako je dobra
topa otožnost velblodov
in ognja.

Žalost ljudi in živali.
Noč je votla.

Daljne zemlje
so tako blizu srca.
Vse gore, snegovi.
En sam večer hoda.

O — bori na obzorju.
O — veter.

Zemlja je kakor črne gosli
in je bridkost, ki dehti.

*

Večer je legel
ob trhlo telo zemlje
in lovor se srebri
v mesečini.

Jagned s svojo žalostjo
me krotko lovi.

Črna toplota pride do srca
in vzcveti ko grm.

*

O — še so zemlje,
še so godala, še trsi
za svireli, in vetri.

Še rožmarini in bori
in deklice in mehovi
in črna vina.

*Še so pesmi in jadra
in sužnje. Še skrinje,
še žalosti srca.*

*Ko ribič
brodim po brezčasju zemlje
in se igram s srebrom snega.*

*

*Potepuh
grem preko zemlje,*

*da bi prišel
do vinskih mehov.*

*Tujec sem med brati.
Piskam na trs pesmi praznote
in otožnih bogov.*

*Nočem ljudi.
Samo drevo, sinjino,
tople noči.
O — in mladost.*

KONJSKI SMEH

V L A D I M I R B A R T O L

Zgodbo mi je pripovedoval član kozaškega zbora v Beogradu,
Konstantin Ivanovič Grzinski.

*

Pomladi leta 1915. so v Rusiji razpisali nove nabore, ki naj bi izpopolnili prerešetane oddelke ruske vojske vzdolž ob avstrijsko-nemški fronti. V tolikšnem obsegu se v Rusiji še nikdar niso bili zbiral novinci. Kozaški zbori, ki so bili v Galiciji strahovito razredčeni, so začeli sprejemati tudi nabornike, ki so se prostovoljno prijavili, ne da bi bili iz obmejnih kozaških pokrajin.

Neko njihovo zbirališče je bilo približno petdeset kilometrov od Kijeva proti notranjosti Rusije, sredi ogromnih ukrajinskih pašnikov in planjav. Trava je bila daleč naokoli popašena, poteptana in požgana. Na stotine šotorov je bilo raztresenih v obliki velikega kroga. Od njih je odmevalo hrzanje in rezgetanje konj, rjojenje podčastnikov in neprestano ropotanje prihajajočih in odhajajočih konjeniških oddelkov. Okoli taborišča so se pasle velike črede konj, pripravljenih za novince. Kozaki so jih z vreščanjem in sulicami priganjali, da se niso razkropile. Vrhovni poveljnik taborišča je bil polkovnik Kubanski.

★

Podčastniki so prežali na nove Transporte in sprejemali z glasnim vpitjem in zmerjanjem nabornike. Kdor ni bil do golega ostrižen, je